

Sygn. akt III AUa 1753/11

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Kazimierz Josiak
Sędziowie:	SSA Jarosław Błaszczak (spr.) SSA Elżbieta Kunecka
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o emeryturę

na skutek apelacji S. K.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

we Wrocławiu

z dnia 7 października 2011 r. sygn. akt IX U 676/11

**oddala apelację.**

## UZASADNIENIE

Decyzją z 30 marca 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił S. K. prawa do emerytury z powodu nieudowodnienia przez niego 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Zakład uznał 11 lat, 9 miesięcy i 22 dni stażu pracy w warunkach szczególnych. Nie zaliczył wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych:

- okresu odbywania praktycznej nauki zawodu na kolei;
- okresu pełnienia służby wojskowej;
- okresów pracy: od 6 września 1973 r. do 2 lutego 1974 r., od 13 sierpnia 1981 r. do 23 października 1981 r.

Wskutek zaskarżenia decyzji sprawę rozpoznał Sąd Okręgowy we Wrocławiu, który wyrokiem z 7 października 2011 r. oddalił odwołanie. Powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

S. K., ur. (...), w okresie od 1 września 1966 r. do 30 czerwca 1969 r. pobierał naukę zawodu w Zakładach (...) w zawodzie ślusarza i tokarza. W okresie nauki czas pracy wynosił 6 godzin, przy czym do czasu pracy ucznia wliczano czas na doksztalcanie. Po zakończeniu nauki, uczeń otrzymywał świadectwo ukończenia nauki zawodu i kierowany był do odbycia wstępnego stażu pracy. Nauka zawodu odbywała się w warsztatach uczniowskich przy (...) we W..

W okresie od 1 lipca 1969 r. do 1 stycznia 1970 r. wnioskodawca zawarł umowę o odbycie stażu wstępnego na stanowisku spawacza, zaś od 14 stycznia 1970 r. został zatrudniony na stanowisku spawacza. Pracował na tym stanowisku do 17 lutego 1971 r., a następnie od 8 stycznia 1972 r. do 24 lipca 1972. r.

W okresie od 18 lutego 1971 r. do 17 grudnia 1971 r. ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową.

W okresie od 28 lipca 1972 r. do 10 lutego 1973 r. S. K. pracował w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) we W. na stanowisku ślusarza-spawacza.

W okresie od 26 lutego 1973 r. do 28 sierpnia 1973 r. wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych na stanowisku spawacza w Przedsiębiorstwie (...) w Ś.. Również na tym stanowisku w warunkach szczególnych pracował w Przedsiębiorstwie (...) w D. od 6 września 1973 r. do 2 lutego 1974 r. Także na stanowisku spawacza, w warunkach szczególnych pracował od 5 kwietnia 1974 r. do 30 kwietnia 1981 r. w (...).

Obecnie wnioskodawca nie pracuje; od 3 grudnia 2001 r. pobiera zasiłek przedemerytalny. Jego staż ubezpieczeniowy na 1 stycznia 1999 r. wynosi 31 lat, 3 miesiące i 13 dni.

Sąd I instancji, opierając ustalenia na dokumentacji pracowniczej wnioskodawcy i jego przesłuchaniu, uznał, że nie wykazał on ponad 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych, wobec powyższego nie nabył prawa do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania nauki zawodu w (...) we W. od 1 września 1969 r. do 30 czerwca 1969 r., bowiem w tym okresie nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Praca uczniów była ograniczona do 6 godzin dziennie. Ponadto odbywała się w warsztatach szkolnych, a nie na hali produkcyjnej. Wnioskodawca nie wykazał także, by w trakcie odbywania zasadniczej służby wojskowej pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza w J. Zakładach (...). Łączny okres pracy w warunkach szczególnych wynosi zatem, w ocenie Sądu, 12 lat i 7 miesięcy. Gdyby nawet ubezpieczony wykazał, że w okresie służby wojskowej świadczył pracę w warunkach szczególnych i tak nie uzyskałby wymaganego stażu pracy w tych warunkach.

Apelację wywiódł wnioskodawca, zaskarżając wyrok w całości. Orzeczeniu zarzucił:

- naruszenie art. 184 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 ust. 1 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przez jego niewłaściwe zastosowanie i odmowę przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury;
- naruszenie art. 233 § 1 kpc przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w sprawie i wadliwe przyjęcie, że w okresach od 1 września 1966 r. do 30 czerwca 1969 r. oraz od 18 lutego 1971 r. do 17 grudnia 1971 r. nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych, pomimo że z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym: świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z 4 grudnia 2000 r., wystawionego przez Zakłady (...) SA, kserokopii legitymacji ubezpieczeniowej wynika, że w tych okresach wykonywał pracę w szczególnych warunkach;

- art. 232 kpc poprzez nieprzeprowadzenie dowodów wnioskowanych przez wnioskodawcę: świadectwa ukończenia II klasy oraz świadectwa ukończenia Zasadniczej Szkoły Zawodowej dla Pracujących (...) we W. Oddział w O. i z zeznań świadków P. B. i M. G.;
- art. 170 prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi zgodnie z którym prawomocne orzeczenie sądu administracyjnego wiąże także inne sądy i inne organy państwowe, a w wypadkach przewidzianych w ustawie - także inne osoby;
- art. 477<sup>13</sup> kpc poprzez jego niezastosowanie, mimo wydania w trakcie sprawy kolejnej decyzji ZUS z 20 maja 2011 r., którą odmówiono wnioskodawcy prawa do emerytury, ale uwzględniono kolejny okres pracy w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu prawa do emerytury, ewentualnie – o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi I instancji.

### **Sąd Apelacyjny zważył:**

Apelacja wnioskodawcy nie jest zasadna. Sąd Okręgowy wydał wyrok bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 kpc.

Nie było sporu między stronami co do faktu, że wnioskodawca ukończył 60 rok życia oraz, że na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się ponad 25-letnim stażem pracy. Sąd I instancji nie uznał za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych okresu odbywania praktycznej nauki zawodu na kolei oraz okresu pełnienia służby wojskowej, co wnioskodawca kwestionował w apelacji. Sąd I instancji stwierdził, że ubezpieczony nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach, wobec tego nie przysługuje mu prawo do wcześniejszej emerytury z tego tytułu.

Przepis art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 jednolity tekst) pozwala mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. nabyć, po osiągnięciu wieku przewidzianego, m. in. w art. 32, prawo do emerytury, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym 65 lat oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat.

Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2 omawianego art. 184 ustawy).

Wiek emerytalny pracowników wykonujących pracę w warunkach szczególnych określa wydane na podstawie art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., nr 8, poz. 4 ze zm.). Przepis § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Z wyżej przedstawionej regulacji prawnej wynika, że warunkiem nabycia prawa do emerytury według art. 184 jest spełnienie przesłanki stażu ubezpieczeniowego przed dniem 1 stycznia 1999 r., tj. dniem wejścia w życie ustawy o

emeryturach i rentach z FUS. Ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy emerytalno-rentowej posiadali wymagany okres ubezpieczenia (także w warunkach szczególnych), mogą nabyć prawo do emerytury po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego dla mężczyzn 60 lat (art. 32 ustawy). Wiek emerytalny mogą jednak osiągnąć po 1 stycznia 1999 r.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Rozporządzenie stanowiło akt wykonawczy do ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. z 1982 r., nr 40, poz. 267). Utrzymane w większości w mocy przez ustawę o emeryturach i rentach z FUS (art. 32 ust. 4 tej ustawy) przepisy rozporządzenia określają rodzaje prac wykonywanych w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze w § 4 – 15 oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. Jedynie zatrudnienie na stanowiskach przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorym, wskazane jest w wykazie A, dziale XIV pkt 12 załącznika do w/w rozporządzenia z 7 lutego 1983 r., jako zatrudnienie w warunkach szczególnych. Wykaz A nie zalicza natomiast takich stanowisk pracy jak ślusarz czy tokarz do pracy w szczególnych warunkach. O ile więc zostanie ustalone, że ubezpieczony oprócz prac spawalniczych wykonywał w zakresie swych obowiązków prace ślusarza czy tokarza, niemożliwe staje się uznanie, że praca na stanowisku spawacza wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów, nie obowiązują ograniczenia dowodowe zawarte w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. z 1983 r., nr 10, poz. 49 ze zm.). Jednak zauważyć należy, że w rozporządzeniu przewidziana została pewna hierarchia dowodów, którą sąd winien kierować się przy rozpoznawaniu sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych. W pierwszej kolejności, przy ustalaniu okresów zatrudnienia, winny być uwzględniane dokumenty z przebiegu zatrudnienia – świadectwa pracy wystawione przez pracodawcę, umowy o pracę, angaże, legitymacje ubezpieczeniowe i inne dokumenty potwierdzające okresy ubezpieczenia. Dopiero gdy dokumentacja pracownicza jest niepełna lub zawiera pewne rozbieżności dopuszczalne jest posiłkowanie się zeznaniami świadków, ale jako dowodem uzupełniającym, potwierdzającym przebieg zatrudnienia. Nie jest natomiast dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne.

W rozpoznawanej sprawie należało przede wszystkim oprzeć ustalenia na dostępnej w aktach emerytalnych oryginalnej dokumentacji pracowniczej wnioskodawcy, co też uczynił Sąd I instancji.

Okresu nauki, w którym wnioskodawca wykonywał również praktyki zawodowe, nie można zaliczyć do stażu pracy, bowiem ubezpieczony w trakcie nauki w przykładowej Zasadniczej Szkole Zawodowej dla Pracujących przy Zakładach (...) odbywał praktyki zawodowe w (...) w ramach programu nauczania. Podstawą tych praktyk była umowa o praktyczną naukę zawodu zawarta między szkołą a uczniem, nie zaś umowa o pracę. Uczniowie otrzymywali, co prawda wynagrodzenia, jednak w spornym okresie, co wynika z postanowień umowy o naukę zawodu, wnioskodawca łączył zajęcia praktyczne w zawodzie spawacza (choć z umowy wynika, że w zawodzie ślusarza i tokarza) z nauką. § 6 umowy przewidywał, że do ukończenia 16 roku życia ucznia czas pracy wynosił 6 godzin na dobę, a w następnych latach obowiązywał go normalny czas pracy. Jednak kolejne postanowienie zakładało, że do czasu pracy ucznia wlicza się czas doksztalcania, co oznacza, że uczniowie łączyli naukę z praktyczną nauką zawodu. Tymczasem ww. rozporządzenie za pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uznaje tylko pracę wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (czyli w wymiarze 8 godzin). Okres praktycznej nauki znowu wliczony został wnioskodawcy do okresu pracy na kolei, jednak z wyżej wymienionych przyczyn okres ten nie może być uznany za zatrudnienie w warunkach szczególnych. Nadto, jak już wskazano, istnieje rozbieżność między umową o naukę zawodu z 1 września 1966 r., gdzie określono, że wnioskodawca będzie przyuczony do wykonywania zawodu ślusarza i tokarza, a świadectwem szkolnym z 22 czerwca 1968 r. i świadectwem ukończenia szkoły z zawodowej z czerwca 1969 r., gdzie wskazano, że ubezpieczony odbywał naukę zawodu spawacza.

Wnioskodawca, będąc zatrudnionym w Zakładach (...) we W., w wydziale w O. na stanowisku spawacza, został powołany do odbycia zasadniczej służby wojskowej z dniem 18 lutego 1971 r. Ze służby został zwolniony 17 grudnia 1971 r., natomiast do pracy stawił się z powrotem 8 stycznia 1972 r.

W okresie odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej obowiązywała ustawa z 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. z 1967 r., nr 44, poz. 220), która weszła w życie 29 listopada 1967 r. Przepis art. 105 ust. 1 tej ustawy stanowił, że w okresie między powołaniem pracownika do czynnej służby wojskowej a jej odbyciem, stosunek pracy nie mógł być przez zakład pracy wypowiedziany ani rozwiązany. Zakład pracy, który zatrudniał pracownika w dniu powołania do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, był obowiązany zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub na stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby pracownik zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia (art. 106 ust. 1). Czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wliczał się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby (art. 108 ust. 1).

Na podstawie przepisów wyżej powołanej ustawy o powszechnym obowiązku obrony wydane zostało rozporządzenie Rady Ministrów z 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U.68.44.318), które w § 5 ust. 1 wprost regulowało sytuację prawną wnioskodawcy. Przepis tego artykułu stanowił, że żołnierzowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych w § 2-4, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie.

Z wyżej przywołanych przepisów wynika wniosek, że okres odbywania zasadniczej służby wojskowej pracownika, który w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z służby zgłosił się do macierzystego zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia (co miało miejsce w przypadku wnioskodawcy) należy traktować jako pracowniczy okres ubezpieczenia. Co więcej, przepis ten pozwala pracownikowi na zachowanie wszelkich uprawnień związanych z określonym zatrudnieniem, a zatem pozwala na zaliczenie okresu służby wojskowej do stażu pracy w warunkach szczególnych, jeśli pracownik został powołany do służby w okresie wykonywania przez niego pracy w warunkach szczególnych. Prawidłową wykładnię wskazanych przepisów potwierdzają wyroki Sądu Najwyższego: z 6 kwietnia 2006 r., III UK 5/06 (OSNP 2007/7-8/108) oraz z 25 lutego 2010 r., II UK 219/09, (LEX nr 590248).

Wnioskodawca po odbyciu służby wojskowej stawiał się do pracy w (...) i został z powrotem do niej przyjęty na poprzednio wykonywanym stanowisku spawacza. Z uwagi na powyższe wskazać należy, że Sąd Okręgowy nie wyciągnął trafnych wniosków co do statusu prawnego wnioskodawcy w okresie odbywania zasadniczej służby wojskowej, jednak, jak wskazał Sąd I instancji, nawet po doliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu służby wojskowej S. K. nie legitymuje się piętnastoletnim okresem zatrudnienia w warunkach szkodliwych i uciążliwych, co pozwoliłoby mu na nabycie wcześniejszej emerytury na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy emerytalno-rentowej, przy bezspornym spełnieniu pozostałych warunków do emerytury.

Niezasadnie wnioskodawca zarzuca naruszenie prawa materialnego przez Sąd I instancji przez niezastosowanie art. 477<sup>13</sup> kpc, bowiem przepis ten nie ma zastosowania w sprawie. Przedmiotem zaskarżonej decyzji, jak i toczącego się postępowania sądowego, jest prawo do emerytury. Zakończeniem postępowania administracyjnego przed organem rentowym było wydanie decyzji ustalającej brak prawa do świadczenia. Ani ZUS, ani Sąd I instancji nie mógł zaś poprzestać na zbadaniu samych tylko przesłanek otrzymania świadczenia, nie orzekając o samym prawie do tego świadczenia, gdyż jest to niedopuszczalne. Inaczej mówiąc, sąd w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych zobligowany jest do oceny spełnienia wszystkich przesłanek ustawowych nabycia świadczenia, jednakże nie może poprzestać na orzeczeniu dotyczącym jedynie warunków świadczenia, albowiem sąd rozstrzyga co do prawa. Pogląd taki wyraził Sąd Najwyższy w tezie nr 2 do wyroku z 15 grudnia 2000 r., w sprawie II UKN 147/00, że istota decyzji

organu rentowego polega na rozstrzygnięciu o prawie do konkretnego świadczenia (lub o jego wysokości) jako całości, a nie o poszczególnych elementach składających się na to prawo. Sąd stwierdzający spełnienie przez ubezpieczonego jednego lub więcej warunków powstania prawa do świadczenia, nie może ustalić tego w sentencji wyroku, przy jednoczesnym oddaleniu odwołania ubezpieczonego od niekorzystnej dla niego decyzji organu rentowego, OSNP 2002/16/389. Dlatego też nie miała żadnego wpływu na postępowanie przed Sądem I instancji decyzja organu rentowego wydana w jego toku z 20 maja 2011 r., bowiem i tą decyzją odmówiono wnioskodawcy prawa do świadczenia. Mimo zaliczenia przez organ rentowy dodatkowego stażu pracy w warunkach szczególnych, i tak w ocenie ZUS-u ubezpieczony nie wykazał 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Decyzja z 20 maja 2011 r. w żaden sposób nie zmieniła sytuacji prawnej wnioskodawcy, bowiem nie uwzględniła jego żądania nawet w części. Stanowisko organu rentowego odnośnie braku prawa do wcześniejszej emerytury nie zmieniło się.

Rację ma Sąd Okręgowy, gdy stwierdza, że nie jest związany wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z 29 stycznia 2004 r., sygn. akt 4 II SA/Wr 541/02, bowiem treścią tego prawomocnego wyroku było uchylenie zaskarżonej decyzji Wojewody (...) i decyzji poprzedzającej o odmowie przyznania wnioskodawcy zasiłku przedemerytalnego, a nie ocena prawa do emerytury wnioskodawcy. W sprawach dotyczących przyznawania emerytur i rent właściwe są sądy powszechne. Sąd rozpoznający sprawę nie jest także związany żadnymi ustaleniami dokonanyymi przez sąd administracyjny w ww. sprawie 4 II SA/Wr 541/02, abstrahując od tego, że sąd administracyjny w uzasadnieniu wyroku z 29 stycznia 2004 r. wypowiadał się w zupełnie innej kwestii, a mianowicie dotyczącej zakazu różnicowania pracowników wykonujących prace w warunkach szczególnych ze względu na rodzaj zakładu pracy, w którym ta praca jest świadczona. Dotyczył także innego okresu pracy wnioskodawcy u pracodawcy prywatnego, nadto o spełnieniu warunków do zasiłku przedemerytalnego (w tym warunków stażowych) miały się dopiero wypowiedzieć organy administracyjne przy ponownym rozpoznawaniu tej sprawy.

Podsumowując, zebrany materiał dowodowy został poddany prawidłowej ocenie przez Sąd I instancji zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji prawidłowo uznał, że wnioskodawca nie wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych, nie spełnia zatem prawa do wcześniejszej emerytury. Apelację ubezpieczonego Sąd Apelacyjny oddalił na podstawie art. 385 kpc.

R.S.